

ternes og de Radikales Stilling nu og tidligere. Deri tager det ærede Medlem ganske fejl. Der kan ikke drages mindste Sammenligning mellem det Spørgsmaal, der forelaa i Fjor, og det, der foreligger i Aar. Men jeg vil blot minde om, at i 1903—04, da Husmandsloven var til Behandling her, foretog Landstinget ogsaa en Rettelse. Denne var af en saadan Art, at Ordføreren (Pedersen-Nyskov) beklagede, at den Forandring var foretagen af Landstinget. Socialdemokraternes Ordfører, nuværende Landstingsmand Harald Jensen, beklagede den ogsaa. Men af Hensyn til, at Behandlingen fandt Sted den 14. April — i Dag have vi den 16. —, fraraadede man fra alle Sider, at Sagen sendtes tilbage til Landstinget. Naar det ærede Medlem nu begynder at tale om, at Sagen skulde vises tilbage, er det jo blot, fordi han nu har en ganske anden Taktik end tidligere, men det gælder aldeles ikke for Socialdemokraternes Vedkommende.

Det, der har fremkaldt dette Lovforslag, er, som ærede Medlemmer maaske erindre, Ønsket om af Hensyn til de mange Laanebegæringer, der ere fremkomne i Aar, yderligere at faa bevilget 1 Million Kr. til Udlaan til Husmandslodder. Dette har Landstinget tiltraadt, men forlangt, at denne Million skal afdrages gennem de følgende 4 Aar. Nu er Forholdet det, at hvad det i første Række kommer an paa, er, at Husmændene i Aar af Hensyn til de mange Begæringer faa den ene Million. Hvis det saa viser sig, at Antallet af Begæringer bliver lige saa stort til næste Aar, vil man kunne yderligere bevilge en større Sum næste Aar igen. Der er altsaa ikke mindste Forskel paa Socialdemokratiets Stilling i Aar og i tidligere Aar. Men det er det ærede Medlem fra Løvel, der pludselig er bleven mandig og har ment at kunne føre en Kamp mod Landstinget, som han ikke ønskede at føre paa et Tidspunkt, hvor han og hans Parti havde Magt dertil, men ikke ønskede at anvende denne Magt. Det er saaledes, at i 1903—04, da Landstinget greb ind og ændrede Husmandsloven, raadede det ærede Medlem fra Løvel og hans Parti over 74 Mandater i Folketinget, men ønskede ikke at benytte denne Magt til at faa Landstinget til at gøre om igen det, som havde gjort Loven daarligere. I Aar opdage de pludselig, at det var rart at rejse Kamp, men de vare i Mindretal og kunde ikke klare sig, derfor maa de tage Loven, som den byder sig. Det er det ærede Medlem fra Løvel og hans Parti,

der have skiftet Taktik, og ikke Socialdemokraterne. Jeg skal anbefale Lovforslaget til Vedtagelse; naar vi stemme derfor, bære vi os ad som ved tidligere Lejligheder, naar lignende Lovforslag have foreligget her.

Johan Knudsen: Ved første Behandling udtalte jeg, at i en Periode, hvor berettigede Røster om Ønskeligheden af større Økonomi i vor Statshusholdning hæve sig stærkere og stærkere, var det ikke ublandt behageligt at skulle gaa med til at bevilge en Million Kr. mere til Oprettelse af Husmandsbrug, end Loven af 30. April først fastsatte, men paa den anden Side var jeg ganske paa det rene med, at denne Million var det værd, og jeg er glad ved, at ogsaa Landstinget har indset dette. Jeg skal afholde mig fra alle politiske Betragtninger i den Anledning og indskrænke mig til at anbefale den endelige Vedtagelse af Lovforslaget, idet jeg dog noget maa beklage, at Beløbet i de næste Aar bliver at afdrage i de bevilgede 4 Millioner aarlig.

Borghjerg: I Anledning af den højtærede Formands Bemærkning før skal jeg kun henlede Opmærksomheden paa Rigsdagstidenden for 1907—08 og min Tale der Sp. 5710 ff., som aldeles ubestrideligt godtgør, at jeg paa to afgørende Punkter greb den daværende Justitsminister i vitterlig Usandhed. Den daværende Justitsminister havde paastaet, at han ikke havde opgivet Politidirektøren, hvilke Personer der skulde have Biografteaterbevilgingen. Jeg mødte saa med en Embedserklæring fra Politidirektøren om, at Justitsministeren havde opgivet ham disse Personer mod Skik og Brug, thi ellers var det altid Politidirektøren, der tog Beslutning derom.

Dernæst havde den daværende Justitsminister erklæret, at han ikke havde leveret Mursten til Adolfsen. Jeg oplæste da en Købekontrakt om, at disse Ting vare leverede. Jeg erklærer i denne Tale, at Justitsministeren hermed var greben in flagranti, paa fersk Gerning. Disse Ord staa nævnt her, og den daværende Justitsminister havde intet at svare dertil. Disse to Dokumenter, som jeg fremlagde, og hvorved Justitsministeren blev greben paa fersk Gerning, gjorde, tror jeg at kunne sige, et stærkt Indtryk baade her og i det andet Ting, og ved Finanslovens første Behandling i Landstinget stod selve Ordføreren for Reformpartiets allierede op og